

Προδικαστικό ερώτημα

Έχει το άρθρο 48 ΣΛΕΕ την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική νομοθεσία σύμφωνα με την οποία για τη χορήγηση πρόωρης συντάξεως γήρατος το ποσό της καταβλητέας συντάξεως πρέπει να υπερβαίνει το ποσό της κατώτατης συντάξεως που δικαιούται ο ενδιαφερόμενος σύμφωνα με την εν λόγω εθνική νομοθεσία, όταν η «καταβλητέα σύνταξη» έχει την έννοια του πραγματικού ποσού συντάξεως που καταβάλλεται μόνο από το αρμόδιο κράτος μέλος (εν προκειμένω την Ισπανία), χωρίς να συνυπολογίζεται το πραγματικό ποσό συντάξεως που ενδεχομένως καταβάλλεται στο πλαίσιο διαφορετικής παροχής της αυτής φύσεως από άλλο ή άλλα κράτη μέλη;

Αίτηση προδικαστικής απόφασης την οποία υπέβαλε το College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Κάτω Χώρες) στις 18 Ιουνίου 2018 — Vereniging Gasopslag Nederland, TAQA Onshore BV, TAQA Piek Gas BV κατά Autoriteit Consument en Markt

(Υπόθεση C-399/18)

(2018/C 294/48)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εκκαλούσες: Vereniging Gasopslag Nederland, TAQA Onshore BV, TAQA Piek Gas BV

Εφεσίβλητη: Autoriteit Consument en Markt

Προδικαστικό ερώτημα

Συνάδει ενιαίο τιμολόγιο δυναμικότητας το οποίο δεν προβλέπει διαφοροποίηση ανάλογα με τον τύπο χρήστη δικτύου, αλλά ανάλογα με τη συμβατική δυναμικότητα, προς το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 715/2009 ⁽¹⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 2009, σχετικά με τους όρους πρόσβασης στα δίκτυα μεταφοράς φυσικού αερίου και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1775/2005 (κανονισμού για το αέριο);

⁽¹⁾ ΕΕ 2009, L 211, σ. 36.

Αίτηση προδικαστικής απόφασης την οποία υπέβαλε το Krajský soud v Praze (Τσεχική Δημοκρατία) στις 18 Ιουνίου 2018 — Herst, s.r.o. κατά Odvolací finanční ředitelství

(Υπόθεση C-401/18)

(2018/C 294/49)

Γλώσσα διαδικασίας: η τσεχική

Αιτούν δικαστήριο

Krajský soud v Praze

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Herst, s.r.o.

Καθή: Odvolací finanční ředitelství

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Πρέπει να θεωρείται υποκείμενος στον φόρο κατά την έννοια του άρθρου 138, παράγραφος 2, στοιχείο β', της οδηγίας 2006/112/ΕΚ ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας (στο εξής: οδηγία ΦΠΑ) κάθε υποκείμενος στον φόρο; Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως, σε ποιους υποκείμενους στον φόρο εφαρμόζεται η διάταξη αυτή;

- 2) Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι το άρθρο 138, παράγραφος 2, στοιχείο β', της οδηγίας ΦΠΑ εφαρμόζεται σε περιπτώσεις όπως αυτή της κύριας δίκης (ήτοι, σε κατάσταση κατά την οποία ο αποκτών τα αγαθά είναι εγγεγραμμένος ως υποκείμενος σε ΦΠΑ), πρέπει η διάταξη αυτή να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, όταν η αποστολή ή η μεταφορά των αγαθών αυτών γίνεται σύμφωνα με τις εφαρμοστέες διατάξεις της οδηγίας 2008/118/EK ⁽²⁾ του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2008, σχετικά με το γενικό καθεστώς των ειδικών φόρων καταναλώσεως και για την κατάργηση της οδηγίας 92/12/ΕΟΚ (στο εξής: οδηγία για τον ειδικό φόρο καταναλώσεως), πρέπει η παράδοση αγαθών που αφορά διαδικασία ρυθμιζόμενη από την οδηγία για τον ειδικό φόρο καταναλώσεως να θεωρηθεί ως παράδοση απαλλασσόμενη από τον φόρο δυνάμει της προαναφερθείσας διατάξεως, ακόμα και εάν δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις απαλλαγής κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, της οδηγίας ΦΠΑ, λαμβανομένου υπόψη του καταλογισμού της μεταφοράς των αγαθών σε άλλη συναλλαγή;
- 3) Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι το άρθρο 138, παράγραφος 2, στοιχείο β', της οδηγίας ΦΠΑ δεν εφαρμόζεται σε κατάσταση, όπως αυτή της κύριας δίκης, έχει το γεγονός ότι τα αγαθά μεταφέρονται υπό καθεστώς αναστολής της καταβολής του ειδικού φόρου καταναλώσεως αποφασιστική σημασία προκειμένου να καθορισθεί σε ποια από τις διαδοχικές παραδόσεις των αγαθών πρέπει να καταλογισθεί η μεταφορά τους για τους σκοπούς του δικαιώματος απαλλαγής από τον ΦΠΑ κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, της οδηγίας ΦΠΑ;
- 4) Αποκτάται το «δικαίωμα να διαθέτει κάποιος, ως κύριος, τα αγαθά» κατά την έννοια της οδηγίας ΦΠΑ από υποκείμενο στον φόρο ο οποίος αγοράζει αγαθά από άλλον υποκείμενο στον φόρο απευθείας για συγκεκριμένο πελάτη προς εκπλήρωση ήδη υφιστάμενης παραγγελίας (στην οποία προσδιορίζεται το είδος των αγαθών, η ποσότητά τους, ο τόπος προελεύσεώς τους και ο χρόνος παραδόσεως), στο πλαίσιο της οποίας δεν πραγματοποιεί ο ίδιος τη φυσική παράδοση των αγαθών, καθόσον, κατά τη σύναψη της συμβάσεως πώλησεως, ο αντισυμβαλλόμενος του αγοραστή συμφωνεί να οργανώσει τη μεταφορά των αγαθών από τον τόπο προελεύσεώς τους, ούτως ώστε να παρέχει πρόσβαση στα παραγγελθέντα αγαθά μόνον μέσω των προμηθευτών του και να διαβιβάζει τις αναγκαίες πληροφορίες για την αποδοχή των αγαθών (επ' ονόματί του ή εξ ονόματος των υπο-προμηθευτών του στην αλυσίδα) και το κέρδος του από τη συναλλαγή αποτελείται από τη διαφορά μεταξύ της τιμής αγοράς και της τιμής πώλησεως των αγαθών αυτών χωρίς χρέωση του κόστους μεταφοράς στο πλαίσιο των αλυσιδωτών πράξεων;
- 5) Θεσπίζει η οδηγία για τον ειδικό φόρο καταναλώσεως (π.χ. στο άρθρο 4, παράγραφος 1, στο άρθρο 17 ή στο άρθρο 19), είτε άμεσα είτε έμμεσα, μέσω περιορισμών της πραγματικής εξουσίας διαθέσεως τέτοιων αγαθών, επαρκείς προϋποθέσεις για τη μεταβίβαση του «δικαιώματος να διαθέτει κάποιος, ως κύριος, τα υποκείμενα σε ειδικό φόρο καταναλώσεως αγαθά» κατά την έννοια της οδηγίας ΦΠΑ, με αποτέλεσμα η παραλαβή των αγαθών υπό καθεστώς αναστολής καταβολής του φόρου από ιδιοκτήτη εγκεκριμένης φορολογικής αποθήκης ή από εγγεγραμμένο παραλήπτη σύμφωνα με τις προϋποθέσεις της οδηγίας για τον ειδικό φόρο καταναλώσεως να αντιμετωπίζεται ως παράδοση αγαθών για τους σκοπούς επιβολής ΦΠΑ;
- 6) Σε αυτό το πλαίσιο, προκειμένου να προσδιορισθεί η παράδοση με την οποία συνδέεται η μεταφορά στο πλαίσιο αλυσιδωτών παραδόσεων υπό καθεστώς αναστολής της καταβολής του ειδικού φόρου καταναλώσεως, πρέπει επίσης να θεωρηθεί ότι η μεταφορά κατά την έννοια της οδηγίας ΦΠΑ αρχίζει και περατώνεται σύμφωνα με το άρθρο 20 της οδηγίας για τον ειδικό φόρο καταναλώσεως;
- 7) Αποκλείει η αρχή της ουδετερότητας του ΦΠΑ ή οποιαδήποτε άλλη αρχή του δικαίου της Ένωσης την εφαρμογή της συνταγματικής αρχής *in dubio mitius* του εθνικού δικαίου, η οποία υποχρεώνει τις δημόσιες αρχές, σε περίπτωση κατά την οποία οι νομικοί κανόνες είναι ασαφείς και αντικειμενικά προσφέρονται για περισσότερες πιθανές ερμηνείες, να επιλέξουν την ερμηνεία η οποία ευνοεί τον υποκείμενο στον νομικό κανόνα (εδώ τον υποκείμενο στον ΦΠΑ); Συνάδει η εφαρμογή της αρχής αυτής με το δίκαιο της Ένωσης τουλάχιστον εάν περιορίζεται σε καταστάσεις όπου τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως προηγούνται της δεσμευτικής ερμηνείας αμφισβητούμενου θέματος από το Δικαστήριο, το οποίο έκρινε ορθή διαφορετική ερμηνεία, λιγότερο ευνοϊκή για τη φορολογητέα οικονομική οντότητα;

Εάν είναι εφαρμοστέα η αρχή *in dubio mitius*:

- 8) Λαμβανομένων υπόψη των περιορισμών που έθετε το δίκαιο της Ένωσης κατά τον χρόνο πραγματοποίησης της φορολογητέας εν προκειμένω συναλλαγής (Νοέμβριος του 2010 — Μάιος του 2013) μπορούσε να θεωρηθεί αντικειμενικά ότι το ζήτημα εάν η νομική έννοια της παραδόσεως αγαθών ή της μεταφοράς αγαθών έχει (ή δεν έχει) το ίδιο περιεχόμενο για τους σκοπούς της οδηγίας ΦΠΑ και για τους σκοπούς της οδηγίας για τον ειδικό φόρο καταναλώσεως ήταν ασαφές από νομικής απόψεως και επιδεχόμενο δύο ερμηνείες;

⁽¹⁾ ΕΕ 2006, L 347, σ. 1.

⁽²⁾ ΕΕ 2009, L 9, σ. 12.